

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂSCĂ-CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

Metode sectare.

De Păznicul ortodox.

Sectanții dela noi au devenit mari diplomați. Ei se servesc de metode „diplomatice”. Cam ce credeți că înseamnă o metodă? Un număr oare-care de principii generale și de norme pentru realizarea unei doctrine.

Elementele de doctrină ale baptismului și ale altor secte nu au nici o coeziune și astfel ușor ne explicăm că un baptist se face adventist, penticostalist și câte altele. Baptiștii au fărâmițat credința ori unde s'au ivit!!!

Văți întrebat vr'odată pentru ce?

Fiindcă în lipsă de coeziune doctrinară (9 feluri de baptiști) ei se razimă pe temelii negative. Cu mâhnire vedem că baptiștii se ocupă de ritualul ortodox, pe care îl împresoară cu cele mai inadmisibile calificative. Tămăia, luminările noastre, Sf. Liturghie sunt bagatelizate și ironizate de ei?

Totuși baptiștii spun că noi calomniam alte culte. Noi avem sentințe judecătorești pentru multe calomniile aduse de baptiști bisericii noastre!! Dar cu ce au dovedit baptiștii că noi calomniam? *Cu nimic!!!* Noi avem cazuri că părinți baptiști nu mai ajută pe copiii lor, cari se fac ortodocși! Ar putea oare baptiștii să ne arate unde stă această învățătură în Sf. Scriptură??!!

Mai multă smerenie!! Fți siguri predicatorilor sectari, că voi sectari rămâneți prin trufia voastră, care vă face să credeți că sunteți

învățați, deși aveți mare nevoie de a învăța dela alții! Fți siguri că știm ce aveți pe conștiință. Precum rugina roade fierul, — așa arde conștiința voastră plină de mustrări!! Sectari sunteți, căci ne urăți de moarte, sectari sunteți, căci vă bateți joc și de răposații voștri părinți și rudeni. Avem dovezi că un baptist își bate joc și azi de soția sa, care a murit ortodoxă.

Și Doamne, dacă am avea numai un caz sau două!!! Dacă am ști că toate faptele voastre isvorăsc din sinceritate! Ingenunchiați și spuneți lui Dumnezeu: Doamne, ajută-ne după sinceritatea noastră. Cădeți ingenunchi și rugați-vă: Dumnezeule, dă-ne nouă după lăcomia de dolari. Mărturișiți în rugăciune: Fă, Doamne, ca și în viitor buzunarele noastre să fie goale de dolari ca și astăzi.

Noi, predicatorilor, vă credem că nu primiți dolari, dar mai întâi rugați-vă așa: Doamne, dă ca buzunarele noastre să fie de dolari, așa precum eram înainte de a ne face baptiști!!!

Fraților preoți români!!! Luptați înainte, căci cu cât veți lupta mai creștinește, cu atât mai mult vă vor urgisi baptiștii. Știți oare voi ce au zis baptiștii în foaia lor dela 1 Febr. 1929? Secretarul general al baptiștilor a declarat că s'ar bucura dacă munca noastră ar avea succes, organizând tineretul și întezificând activitatea misionară. Să pornim deci la muncă și să fim siguri că vom desființa atunci pe baptiști, așa cum dorește secretarul lor general.

Căci el ne dorește succes, dar atunci ce va face el??

Caritatea creștină în biserica din eparhia Aradului.

Inițiativa

P. S. Sale părintelui Episcop Dr. Grigorie Gh. Comșa.

Miercuri, în 19 Februarie a. c. mai mulți fruntași ai eparhiei noastre s'au întrunit în sala festivă a Acad. teologice din Arad, pentru a contempla și a se sfătui cu P. S. Sa Episcopul Grigorie, referitor la organizarea activității social-caritative a bisericii noastre.

La apelul călduros al P. S. Sale părintelui Episcop, s'au prezentat următorii invitați: Arh. mandriții P. Morușca, Dr. I. Suciu, generalul Vișoreanu, consilierii și funcționarii consistoriali: M. Păcățian, Dr. Gh. Ciuhandu, D. Muscan, V. Goldiș, I. Georgea, S. Stana, A. Părvu, T. Draia, C. Mureșan și Ștefan Lungu. Dela Acad. teologică Dr. T. Botiș rector, Dr. N. Popovici, Dr. Gh. Popovici, Dr. S. Șiclovan, Vintilă Popescu și At. Lipovan profesori. Protopopii: Procop Gvulescu, Fabr. Mănuilă, Dr. P. Țucra, Cornel Lazar, C-tin Lazar, Tr. Cibian, Dr. Ștefan Cioroian, S. Seculin, și I. Goanță. Preoții: C. Turic, F. Codrean, I. Imbroane și Tr. Golumba. Mireni din Arad: Dr. M. Mărcuș, Brutus Păcuraru, Dr. I. Robu, Dr. I. Ursu, Dr. E. Micloși, Alexandru Vlad. Medicii: Dr. C. Radu, Dr. Șt. Albu, Dr. V. Cucu, Dr. I. Moldovan, prof. Ascaniu Crișan, C. Teodorescu și Al. Constantinescu, inginer Cr. Nicolescu. Din Timișoara: Dr. Valer Boleanțu, prefect, Dr. C. Băran, primar și Dr. D. Chiroi notar public. Și-au scuzat absențele: d-nii Sever Bocu ministru, g-ral Iovanovici, Dr. L. Gheorghievici, Dr. Aurel Cosma și Dr. I. Dobosan.

P. S. Sa părintele Episcop Dr. Grigorie Gh. Comșa salută prin cuvinte însuflețite pe cei prezenți și rostește următoarea cuvântare frumoasă, pe care o dăm după notițele ce le-am putut lua în cursul rostirii acestei vorbiri plină de principii realizabile:

Din clipa în care am luat conducerea episcopiei Aradului, am simțit că, din zi în zi, tot mai grele sarcini apăsă asupra slabilor mei umeri. Tot ceea ce am făcut până acum, nu este nici a zecea parte, nici a douăzecea parte, din ceea ce va trebui să mai facem în special pe teren caritativ-social s'a făcut puțin. Nu numai Sf. Scriptură, dar și vechea carte a Așezămintelor Apostolice ne impune îndatoriri grele. Iată ce zice cartea a patra a Așezămintelor Apostolice: Voi deci, episcopilor, îngrijiți de creșterea lor, ca să

nu ducă lipsă de nimic: orfanilor înlesnindu-le cele ale părinților, văduvelor cele ale bărbatilor, celor vârstnici căsătoria, meșteșugarului lucru, celui nedestoinic a lucru milă, străinilor găzduire, flămânzilor mâncare, celor însetați băutură, celor gol îmbrăcăminte, bolnavilor cercetare, celor din închisori ajutor. Pe lângă acestea să aveți mai multă grijă de orfanii, că să nu le lipsească nimic, de fecioară până a ajuns la vremea căsătoriei și dați-o după un frate, iar bălatului dați-i cele trebuincioase, că să învețe o meserie spre a se hrăni din venitul ei, ca, după ce va deprinde bine meseria, să-și poată cumpăra și unelte meseriei, spre a nu mai îngreuna dragostea fraților cea nefățărnă față de el, ci să-și agonisească el singur cele de trebuință.

Acest citat cuprinde problema asistenței sociale aproape în întregime ei. Nu putem, deci, sta indiferenți față de săracii noștri, bolnavii și orfanii noștri. Nu putem sta nepăsători în fața mizeriilor de tot felul. V'am chemat, deci, ca în fața acestor grele îndatoriri ale Bisericii să vă cer prețiosul sfat și nu mă îndoiesc că, cu toată iubirea, veți spune părerea D-Voastre.

Iubirea este pornirea cea fericitoare, care ne poate aduce pacea de care, în zilele noastre, se simte o nevoie atât de mare. Unde lipsește iubirea, acolo nesmintit se prezintă puhoiul asperității de tot felul. Asperități mari avem în zilele noastre: mișcări muncitorești în toate țările, revoluții sociale, (Rusia, Spania) concepțiile ante-belice schimbate, axiomele dărâmate, noțiunea de proprietate și autoritate modificate. Ce face statul? El caută să niveleze aceste asperități însă înzadar, deoarece fără concursul Bisericii nu va putea avea isbândă. Să nu uităm că, alături de neagra sărăcie, luxul se răsfătă, automobilele se înmulțesc, dar temnițele sunt pline. Săracii flămânzesc, iar bolnavii se înmulțesc peste măsură. Chiar și țările, care au eșit învingătoare din crâncenul război, încă au o mulțime de greutate economice-financiare. Dar să nu se creadă, că inegalitatea bunurilor ar fi pricina răului ce bântue societatea omenească, căci adevărata pricină e lipsa de dragoste creștinească. Libertățile civile, atât de largite în urma războiului, n'au putut mângâia societatea. Mulțimea legilor și forța polițienească n'au putut potoli vâpala luxului și a egoismului, care mistuiesc fără cruțare. Și să nu uităm că luxul și egoismul sunt doar o singură cauză a răului ce bântue în societate. Cumcă nu distribuția egală a bunurilor poate mântui societatea din ghiaarele relelor o dovedește Rusia, unde sunt milioane de cerșitori și unde mizeria e mai accentuată ca oriunde. Deci astfel stând lucrurile, cu drept cuvânt ne putem întreba; oare ce va putea aduce mulțumirea și fericirea atât de dorită în sânul societății? Desigur că numai religunea creștină, căci ea înfrâneză egoismul, ea face ca cel ce are două haine să dea și celui ce

nu are, ea propagă iubirea și ajutorarea deaproapelui. Sfântul Pavel la II Cor. 318 spune: că dacă este în noi dragoste, reșfrângem mărirea Domnului. Să nu stăm, deci, nepăsători față de reiele sociale, ci să căutăm fiecare să turnăm pe ele cât de mult unt de lemn tămăduitor. Să dăm mână cu toți, căci cu puteri unite, desigur că vom putea, cu mai mult succes, să trecem la fapte de caritate, prin cari va fi salvată ortodoxia noastră. Deci la muncă frățească pentru Hristos și Biserica Lui!!

După cuvântarea P. S. Sale, *păr. prof. Imbroane* din Timișoara, a făcut un referat, în legătură cu importanța societăților de binefacere, ca mijloace ale misionarismului Bisericii noastre. Apoi s'a citit proiectul de statute a societății de binefacere *Sf-tul Nicolae* cu scopul, ca în urma desbaterilor ce se vor face asupra lui și după ce va fi examinat și de o comisiune specială, să fie înaintat Ven. Consiliu eparhial și Adunării eparhiale, spre aprobare. Acesta va fi statutul „t p” după care se va înființa, în fiecare comună din eparhie, societatea Sf-tul Nicolae.

Ing. Nicolescu: M'am bucurat mult, fiind chemat la o constatare creștinească. Cred că nu avem ce să ascundem, ba aflându-ne într'un cerc preotesc e bine să mărturisim că mulți dintre noi prea ne-am păgănit și aceasta din cauza împrejurărilor grele în cari trăim. Observăm că nu ne îndeplinim datorițele noastre de creștini așa cum s'ar cuveni. Se observe, de o vreme încoace, o prea mare separațiune între clericii și intelectuali români. S'a spus de către unii că știința nu se potrivește cu religia. Aceasta afirmațiune încă a produs un fel de divorț între clerici și intelectuali. Eu însă accentuez că intelectualul serios și cu j decată sănătoasă, oricât ar cerceta, tot la existența lui Dumnezeu va ajunge, și la necesitatea religiei, care este raportul cel viu și reciproc între om și Dumnezeu. Pornind dela marele univers și până la cel mai mic lucru din lume, observăm o armonie precisă, o inteligență supremă și că toate sunt rânduite, spre un anumit scop. Se zice că războiul a adus mult rău asupra oamenilor, în acest rău există și un bine: am ajuns cu toții la convingerea, că numai credința și știința ne pot duce la liman. Dacă omul vrea să izbutească în lume, trebuie să se conducă în toate afacerile sale de învățăturile Legii creștinești. Așa dar dragoste, cât mai multă dragoste față de aproapele nostru, căci așa ne poruncește Cristos. Deși nu ne prea facem datoria față de biserică, totuși, când preoții ne arată crucea, imediat ne aducem aminte de datorițele noastre creștinești, ne apropiem de biserică și ne ajutăm unul pe altul. Noi mireni avem datoria să sprijinim preoțimea în acțiunea ei de evangelizare, avem datoria să arătăm poporului calea cea bună, și să dăm cât mai des pe la biserică, ca astfel și prin exemplul văzut al vieții noastre, să întoarcem poporul spre calea lui Dumnezeu. E necesar ca în fiecare

comună să existe cât mai multe societăți caritative. Comitetele acestor societăți trebuie să fie, în linia primă, *comitete de datorință*, iar nu comitete numai de dăruiri. Dacă e să avem în sânul Bisericii un astfel de organism, ar fi și mai bine ca acest organism, chiar dela începutul existenței sale, să fie călăuzit de ideea jertfei și a împlinirii datorințelor. Comitetele acestor societăți să fie numite, nu alese, fiindcă alegerile se știe cum se fac. Democrația e bună, dar numai până la poarta Bisericii, nu însă și în biserică. Vă mulțumesc Prea Sfințite și Vă rog să ne arătați, cât de des, Sf-ta Cruce, căci e vremea să ne întoarcem, să fim alfel și să lucrăm cu toții, mai mult, pentru Biserica lui Cristos, decât până aci.

Păr. prof. Ciblan: Eu am constatat că la sate, până acum, nu a murit nimeni nici de foame nici de frig. Acest lucru se poate constata în orice sat mai mic, unde oamenii se cunosc și se ajută unul pe altul. Deci nu putem zice că nu există dragoste în poporul nostru. Prea Sfinția Sa a înființat așa numitul „*fond al milelor*”, din care să fie ajutați săracii și nenorociții. Am avut indicații să înființăm acest fond și la sate. Eu pot spune că am întâmpinat, în chestia înființării acestui fond, foarte multă rezistență în protopopiatul meu. Și nu știam din ce cauză. Când vorbeam despre importanța fondului, oamenii îmi spuneau, de ce să ajutăm pe cei ce a ajuns sărac prin beție, prin desfrânare sau joc de cărți? De ce să ajutăm pe leneși, pe trândavi etc.? Dacă le dăm ajutor, atunci vom înmulți numărul bețivilor și al leneșilor. Așa vorbesc oamenii dela sate. Un preot mi-a raportat, că nu poate face, nici decum, fondul milelor și m'a chemat pe mine să-l înființez. Am mers și nici eu nu am izbutit și l-am spus preotului respectiv, că trebuie să pândim momentul. S'a întâmplat, că o femeie săracă a născut și se găsea în cea mai mare lipsă. Ne-am folosit deci de acest prilej și am reușit să-i înduplicăm pe consătenii ei ca s'o ajute, de a bună seamă nu cu bani ci cu alimente. Când le-am pomenit de fond, oamenii mi-au spus că din banii bisericii nu dau nimic pentru fondul central al milelor, căci ei se ajută unul pe alt și în satul lor încă nu a murit nimeni de foame. Am mai văzut multe cazuri, când consătenii se ajutau, cu toate că nu aveau fondul milelor. Sunt de părere, că acolo, unde există deja fondul milelor, acela să fie contopit cu fondurile ce vor fi înființate de către comitetele societăților caritative. În aceste comitete să fie nu numai bărbați ci și femei.

Adv. Dr. Ursu întreabă că aceste societăți caritative vor funcționa separat, sau în cadrul Bisericii, căci în cazul când lucră în cadrul Bisericii nu au nevoie de formalitățile ce se fac la persoanele juridice. Întreabă cine va face primirea membrilor în societate și cum se face alegerea comitetului?

Dr. Marcus, dir. Băncii Românești, spune că aceste societăți să stele sub administrația bisericească locală și membrii societății să nu fie datori a plăti cotizații.

Gr. Vilșoreanu spune că societățile de binefacere să se înființeze în fiecare sat, sub presidenția preotului local și membrii comitetului să fie aleși de către preot, căci el știe mai bine, cu cine își poate atinge mai ușor scopul.

Adv. Dr. Chiroiu, spune că pentru societățile de binefacere nu-i nevoie să se facă formalitățile ce se cer pentru persoanele juridice, căci în baza autonomiei Bisericii noastre, în cadrele ei, pot exista și funcționa societăți de binefacere. E de lipsă să se aleagă o comisie, care să întocmească un statut, în care să se prevadă toate cazurile ce pot obveni, privitor la înființarea și funcționarea societăților de binefacere.

Arh. mandrit Policarp Morușca spune, că după legea de organizare bisericească, la art. 52, se prevede dreptul funcționării unor asemenea societăți caritative, în cadrele Bisericii. Ceeace ne lipsește e regulamentul, după care au să lucreze comitetele acestor societăți. Socotește că aceste societăți, oricum s'ar numi, nu vor putea funcționa după Duhul învățăturii lui Cristos, decât numai în cadrele Bisericii. Chestia cea mai urgentă e organizarea comitetului central și formarea regulamentului pentru funcționarea comitetelor parohiale.

Brutus Păcurariu, secretar la Camera de comerț, găsește foarte nimerită ideea Prea Sfinției Sale de a porni o acțiune vie, pe teren caritativ social. Aceasta ideea o îmbrățișează toți intelectualii români din dieceza Aradului. Preoții și intelectualii trebuie să lucreze umăr la umăr, pentru a aduce lumea din nou la Biserică, așa cum era mai de mult.

Medic Dr. Albu spune că necesitatea societăților caritative se simte și deci trebuie să se înființeze. Acesta e capul lucrului, celelalte sunt chestiuni de amănunt, cari ușor se pot aranja. E de dorit ca aceste societăți, pe lângă scopul lor principal, să lățească în popor și ideea despre importanța igienei. Ar fi bine să se pună în regulament un punct, referitor la educația fizică și igiena poporului nostru.

Medic Dr. Moldovan socotește că societățile caritative, la sate, pot avea rezultate cu mult mai frumoase ca la orașe, de oarece la orașe lipsurile și neajunsurile sunt prea multe și prea mari.

Preot prof. Imbroane: când ne-am gândit să înființăm astfel de societăți am știut, că pentru ca să putem face caritate, trebuie să dezvoltăm o *convingere religioasă*. Noi avem prea mulți creștini, cari sunt creștini numai cu numele. Nu prea avem vigoare sufletească. Biserica noastră are lipsă de astfel de fii, cari cred și fac în așa fel, încât aduc foloase individului și societății. Dacă noi, pentru a face misionarism, nu avem orduri călugărești, cum au alte Biserici, asta nu înseamnă că trebuie să stăm cu mâinile în sân și să privim cu ochii nepăsători la prăpastia ce ni se deschide în față, ci înseamnă că trebuie să acționăm, deocândată, așa cum suntem. Trebuie să producem convingere, că suntem cu toții frați, că trebuie să ne iubim și să ne ajutăm reciproc. La catolici nu numai

preotul face misionarism, ci, alături de el, fac și mirenii lor. În Timișoara am voit să înființez o societate, care să se îngrijească de servitoarele ce vin dela sate la oraș, și nu am putut. În schimb însă, au înființat o asemenea societate catolici, ceea ce, denotă, că la ei există mai multă convingere religioasă. Deci convingere religioasă ne lipsește nouă!

Cons. eparh. Dr. Gh. Ciuhandu: Dacă și Dumnezeu vrea ceea ce vrem noi, atunci ziua de azi va fi o zi foarte frumoasă în istoria eparhiei Aradului. Ce putem face noi? Putem face o organizare în afară de Biserică, aceasta însă ar însemna să ne divizăm. Eu socotesc că e mai bine să se organizeze societățile de binefacere în cadrele Bisericii. Socotesc că nu e nevoie să se creeze organ special, care să dirijeze acțiunea misionară, căci acel organ există, e Consiliul Eparhial. Nu e bine să ne divizăm și să umblăm răsleți, ci e bine să ne concentrăm forțele noastre spre inima diecezei. Sunt de părerea că, atât opera caritativă, cât și cea misionară, să intre în preocupările Consiliului eparhial.

Prea Sfinția Sa Păr. Episcop Grigorie: Consfătuirea de azi a avut un caracter de intimitate, deci la o asemenea consfătuire nu putem să aducem hotărâri. Văzând interesul cu care ați luat parte la discuțiuni, mă simt îndemnat a păși și mai hotărât, pe terenul caritativ-social, știindu-vă acum și pe D-voastră alături de mine. Simt că trebuie să vă mărturisesc ce m'a îndemnat să vă convoc la aceasta consfătuire intimă. Avem de scop să înființăm căminuri pentru ucenici și săraci. Voim să facem cursuri, cu caracter sanitar, să fortificăm și să adâncim religiozitatea noastră și a fiilor noștri. Am ajuns la convingerea că aceste lucruri nu le pot face numai cu aparatul meu administrativ, de aceea am voit să cercetez, că oare fiii mei sufletești vreau să mă înțeleagă și să vină cu mine la lucrul acesta. Văzând ceea ce văd și auzind ceea ce le-am auzit aici, vă mărturisesc, că mă simt întărit și mângălat și ferm hotărât a începe lucrul meu. Avem un Statut bisericesc admirabil, și cu toate acestea, mulți îl critică și puțini sunt aceia ce-și ofer ajutorul, pentru executarea desideratelor, atât de frumoase, cuprinse în el. Eu nu doresc să înmulțim numărul persoanelor juridice, eu doresc să văd persoane vii în Biserica noastră, doresc să am alături de preoții mei și pe intelectualii noștri, fiindcă dela aceasta muncă solidară depinde triumful Bisericii noastre. M'am bucurat azi, auzind părerea D-Voastră. Îmi vine însă în minte o întâmplare. Anume, un cerșitor stătea într'un colț de stradă. Pe lângă el trecea un intelectual. Cerșitorul își întindea mâna după milă. Intelectualul îi răspunse: du-te și lucră. Cerșitorul îi replică: D-le eu nu am cerut sfatul, ci ajutorul dumitale. Așfel și eu apelez, nu numai la sfatul, ci mai mult la ajutorul D-voastră. Și pentru ca sfătuirea de azi să-și aibă rezultatul dorit, propun următoarea comisiune, care să

elaboreze statutele societății „Sfântul Nicolae” în sensul celor discutate de noi. (Din comisiune fac parte 20 de membri: preoți, адвоаți, ingineri, medici și alți funcționari publici)

Se începe o mare mișcare pe teren social-caritativ în eparhia Aradului.

Se obsearvă, deci, din zi în zi, că tot mai tare se simte nevoia de a veni în ajutorul deaproapelui nostru. E un lucru, acesta, pe care-l știm și-l simțim toți, cari avem oarecare răspundere în fața lui Dumnezeu și a conștiinței noastre, în legătură cu prosperarea Bisericii și a neamului nostru românesc. Dar sentimentul de a jertfi pentru săturarea celui flămând, pentru îmbrăcarea celui gol și pentru mângăierea năcăjiților de tot felul, — să nu ne fie rușine a o mărturisii, — în mulți din noi nu este dezvoltat, în măsura recerută de Cel ce și viața și-a dat-o pentru mântuirea noastră a tuturor. Vor fi între fiii neamului nostru și de aceia cari s'au distins și se disting, prin acte de binefacere, dar ce folos pentru pământ, dacă primește numai din când în când, câte un strop de ploaie! Ce folos de filantropia celor puțini, când cei mai mulți trecem, fără de nici o remușare, pe lângă bietul cerșitor, care aproape înghețat de frig, stă în colțul străzii, oftând după o coajă de pâine, ca să nu moară de foame! Dar de copiii și copilele, cari vin dela sate la oraș să-și capete slujbe, din cari să poată trăi, interesăm-ne noi, oare, îndeajuns? Întrebăm-ne noi, care este starea sufletească a unuia tată, rămas văduv cu mai mulți copii, când boala îl doboară la pat și nu are nici bani, nici hrană și nici cine să-l grijască? Gândiți-vă ce se petrece în sufletul lui, când știe că în casa vecină locuiești tu, care poți să-l ajuți, tu care ești creștin ca el și fratele lui în Cristos, dar nu intri la dânsul, ca să-l duci ajutor și mângăiere? Să nu uităm nici unul, că pe urmele războiului au rămas o mulțime de răni deschise. Să nu uităm, că e timpul suprem și că *Imperativul categoric* al spiritului timpului în care trăim, pentru asanarea religiozității și a moralității, este *binefacerea*, în măsură cât mai largă.

Misiunile religioase pentru popor

de Mihail P. Morușca

(Continuare)

Credința ca putere de viață și de mântuire.

Ne-am învârtit aici din nou, îndeosebi bărbați, cari poartă greul vieții și au răspunderea mare pentru viața lor și a familiilor lor.

De aceea, odată mai mult, se cere să vă deslușiți puterea, care e cel mai sigur reazăm al vieții. Nu ne îndoiți că același gând va aduna aici, ca să primiți îndrumarea cum să vă îndreptați viața pe drumul bun,

să fie plăcută lui Dumnezeu. Apostolul ne lămurește fără de credință. (Ev. 11,6) iară în altă parte adaugă: „credința este din auz...” (Rom. 10, 17).

Noi stăruim în cuvânt și îndemn, ca viața voastră să nu mai stea în lăncezeală și nepăsare, ci să vă deschideți urechile inimii la chemarea Duhului lui Dumnezeu, care plutește în aceste zile deasupra satului vostru, ca odinioară deasupra apelor (Fac. 1,2), gata de a vă coborâ în suflete lumina credinței, untul de lemn în candela vieții voastre, ca să puteți intra la ospașul Marelui, să nu rămâneți pe dinafară, ca fetele cele neînțelepte (Mt. 25, 12).

„Credința este adevărea celor nădăjduite, doveirea lucrurilor celor nevăzute” (Evr. 11,1). Ea este un dar a lui Dumnezeu, împărtășit prin inspirație de sus, prin descoperire dumnezeiască (Mt. 11,27). Dumnezeu a descoperit voia Sa și toate căile nu puteau fi cunoscute de oameni pe altă cale „în multe feluri și în multe chipuri... mai pe urmă grăind nouă prin Fiul (Evr. 1, 1-2).

În deosebi ceea ce a descoperit Fiul lui Dumnezeu este cuprinsul credinței noastre și ceea ce a stabilit Biserica, pe temelul acestei descoperiri și în baza puterii, pe care a primit-o (Mt. 28, 18-20): în *Credeți* și în *dogme*.

La cunoașterea aceasta niciodată n'am fi putut ajunge prin simțurile noastre (Mt. 16,17). Oricât ne mândrim cu mintea, ea nu ne-ar fi slujit spre aceasta. E neajutorată și nesigură. Așa cum am căuta cu ochiul slobod, într-o seară senină, o stea dintre cele mai mici, în jocul și strălucirea celorlalte nu o găsești. Dacă ai prins-o cu ochianul (telescopul), pe urmă o afli și cu ochiul slobod. Acest ochian pentru minte și judecată (rațiune) e credința, prin care dacă ai ajuns să cunoști ținta vieții: cerul, pe urmă și mintea înțelege.

Prin credință numai pricepem că lumea a fost făcută de Dumnezeu, în lumina ei cunoaștem împărțirea Lui și ne putem da seama de datoritiile, pe cari le avem ca cetățeni ai acesteia.

Cel dintâi punct al credinței este acesta: este un Dumnezeu, „Cred într'unul Dumnezeu... Așa începe mărturisirea credinței și sfârșește „cu viața veacului...” Cine nu pășește dela început prin credință în Dumnezeu, nu trece prin mijloc, printr-o viață după Hristos, nici nu poate ajunge la sfârșitul drumului: la fericirea de veci.

Credința ne spune că omul a fost zidit de Dumnezeu, cunună a făpturilor, dator însă a fi supus și a-L slăvi, pentru a-și putea dobândi mântuirea. „Domnul lui Dumnezeu-l tău să-te închini, și Lui unuia să-l slujești” (Mt. 4,10). „Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile”, aceasta este datoria omului. Fără frică de Dumnezeu nu este frică de dreptate, de lege, de pedeapsă, respect de viață, de bunuri — (Bolșevismul rusesc de acum).

Durere și prin smeritele noastre sate să ițesc necredincioși. Se aud vorbe ca acestea: „Omul luminat

nu mai are nevoie de credință, — „numai babele mai cred”. Ori: Omul trebuie să creadă, dar ce crezi e tot una, (indiferențismul) numai să duci o viață cinstită. Dar vorba cu traiul cinstit e numai vorbă. Trebuie să știi *ce să crezi*, ca să știi *cum să trăiești*. Chiar fapte bune de va fi în stare să săvârșească cel fără credință, e ca omul care scoate apă dintr-o fântână, dar o toarnă într-un vas spart.

„Scoală-te cela ce dormi și te va lumina Hristos”, caută să cuprinzi cu cugetul, să te ridici peste negura vieții pământești și vei vedea sus piscurile luminoase ale Dumnezeirii.

„Pe Dumnezeu nimenea nu l-a văzut niciodată” (I Io. 4.12). Dar „cerurile spun mărirea lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește țaria”, din faptele Sale îl cunoaștem, (Rom. 1.20), cum vânătorul cunoaște cerbul după urmă. Stelele cerului își urmează calea lor, căci le călăuzește voința lui Dumnezeu. După aceeași lege nestrămutată crește iarba și floarea, se mișcă gândacul și zboară paserea în văzduh, înălțându-se spre Dumnezeu, pentru a-L slăvi. Tu ai creștine voie slobodă, liber ești să alegi, să te hotărăști, dar ai și tu o lege: ochiul, urechea, stomacul, creierul lucrează după o anume lege nestrămutată. Tu poți face ce vrei? Nu ai și tu o lege scrisă în inima ta (Rom. 2.15)? Și la această lege să adăugă poruncile: Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău... Și trebuie să le urmezi, de îți place, ori nu. Altfel vine prăpădul și nu va întârzia osânda. De ai scoate legea lui Dumnezeu din lumea stelelor, s'ar prăbuși, din viața plantelor și a animalelor, — urmarea ar fi groază și moarte. De ai scoate legea celor 10 porunci, ar urma stricarea generală, prăpădul familiei, prăbușirea statelor.

Toată legea aceasta, care rânduește viața omului, se întemeiază pe credință (Io. 6.69), de aceea este așa de necesară credința (Mt. 16.16). Numai cela ce crede se poate mântui (Fapt. 16.31), poate avea viață veșnică (Io. 3.36). Cine vrea să treacă apa mării, are nevoie de corabie. Întocmai avem lipsă de credință, ca să trecem norocos peste valurile înălțate de viforul ispitelor acestei vieți.

Ce putere de viață este credința, ne-o spune Domnul: De ai avea credință cât un grăunte de muștar... Io. 17.6; Mt. 17.20; Mc. 11.22-23; Fapt. 5.16; 13.39; I Petr. 2.6; Io. 1.13; și ne-o dovedesc cu prisosință minunatele tămăduiri de boale, întemeiate întotdeauna pe credință: „credința ta te-a mântuit”, „de poți crede toate sunt cu putință celui credincios”. Credința e făcută sfinți și mucenici, prin răbdare.

Dar ea să aibă putere de viață și de mântuire, credința trebuie să fie vie (Mt. 9.21; Mc. 2.5; Lc. 1.45; Io. 1.13; 5; 5-6; 7; Filip 3.8-9); *statornică*; între orice încercări, ispite, prigoane, batjocuri, gândul mântuirii să-ți fie la Hristos, care batjocorit, umilit, bătut a mărturisit adevărul; *atotcuprinzătoare*, căci altfel, lăpădând

numai una din descoperirile lui Dumnezeu, ar fi să-L socotim mincinos. Să nu fie!

Țaria credinței se arată în fapte (Mt. 10.31; 7.21; Iac. 2.14; 17.26). Mâni și picioare, slăbite de bătrânețe, au nevoie de un reazăm, tot așa e un reazăm credința, ne înviorează, ne întărește și nu ne lasă să cădem.

Atâta putere de viață și de lucrare a mântuirii, având credința, trebuie să ni-o apărăm, chiar cu prețul vieții și să o sporim, ca pe o comoară scumpă, prin rugăciune și meditație.

În casa Tatălui sunt multe lăcașuri, dar pe al tău tu ți-l zidești, prin credința și faptele tale. Domnul ne-a gătit Impărăția Sa și ne cheamă la masa Sa (Lc. 22.29-30), dar locul pe care îl vei lua, va fi hotărât, după vrednicia credinței, pe care s'a răzimat viața ta în lume.

Ce este ochiul pentru trup este credința pentru suflet, îl luminează și conduce. Ea ne arată cât suntem de nevrednici, cât sunt de trecătoare bunurile și bucuriile lumii. Omul credincios vede în toate urmele lui Dumnezeu și le folosește ca o scară de înălțare spre El. În fiecare om vede pe semenul său și chip al lui Dumnezeu; să teme să-l jignească, să-l seducă, ci să năzuește să-l fie pildă bună; se ferește de păcat, știind că pretutindenea este sub ochii lui Dumnezeu.

Să poate să fie credința ta foarte smerită, să nu știi multe nici despre Hristos. Ajunge să știi că El este calea, adevărul și viața, să ți se seamă de porunca iubirii, pe care ne-a lăsat-o moștenire și să crezi că El a murit pentru mântuirea ta și pentru păcatele tale și că numai în legătură cu El poți trăi aici o viață creștinească și-ți poți dobândi mântuirea.

El s'a jertfit pentru tine și acum te cheamă să te mântuiască. Care din voi n'ar veni, dacă după slujba aceasta, i-aș zice: vino până la mine? Hristos vă cheamă acum: „Veniți la mine toți cei însărcinați...”

Apropie-te și tu, te așteaptă Domnul în scaunul mărturisirii.

(Va urma.)

Aviz oficios!

Aducem la cunoștință, că preoții cari nu vor trimite în termen de 8 zile chitanțele clauzate despre achitarea impozitelor pe anul expirat, — vor fi șterși din statul de plată pe trimestrul în curs!

Consiliul eparchial ort. rom. din Arad

Citiți și răspândiți

„Biserica și Școala“

Adunările nocturne.

Adeseori stai uimit de varietatea mijloacelor, de cari se folosesc sectarii, pentru răspândirea ereziilor lor. Sectarii, — înțeleg conducătorii, — cunoscând misticismul maselor populare, îl exploatează din belșug. Un mijloc efectiv de propagandă au sectarii în adunările lor nocturne.

Parcă-ți poi întreba, la ce s-bune adunările de noapte. Or, nu este lumina zilei suficientă pentru rugăciune? Se vede că pentru sectari, nu. Ei mențin adunările nocturne, având interese deosebite. Exploatează în felul acesta, misticismul mulțimii, care noaptea este mai activ, mai potențat. Sectarii își dau seama, că în seriile lungi de iarnă, mai ales tineretul la sate, bate drumul șezătorilor. Ei, ca niște abili propagandiști, îi pândesc pe la răspântii, în calea tineretului și deshid larg ușile adunării. Tineretul, în naivitatea sa cedează. Acolo, la căldură, scăpați de sub supraveghierea părintească, cântările și conversațiile intime îi distrează. Obșnuinți cu asemenea moravuri, foarte greu se desvătă de adunare. Incepe apoi, pe nesimțite, ucenicia lor în ale ereziei respective, terminându-se în fine cu trecerea la sectari.

Sub vălul nopții și a întunecului tainic, pe lângă pereții adunărilor sectare, se desfășură multe drame pasionale. În cursul excursiilor misionare am ajuns în posesia nenumăratelor date, compromițătoare pentru moralitatea și falșă sfîntenie sectară. În asemenea afaceri amoroase nocturne, erau implicați indivizi de ambe sexe și de toate vârstele. Relațiunile contractate sub vălul nopții, au avut și desnodăminte tragice. Inochentismul basarabean se repețește și la noi prin și în jurul adunărilor.

Iată cum sectarismul înțelege să cointereneze dispozițiile libidinoase ale membrilor și aderenților, cu scopul propagandist sectar al ședințelor nocturne.

Iată deci una din nenumăratele cauze, cari explică coeziunea sectantă. În asemenea împrejurări, mijlocul adunărilor nocturne sectare este condamnat, nu numai din punct de vedere religios, ci și din punctul de vedere al moralității publice. Nu greșim deloc, când cerem autorităților în drept, vigență și oprirea adunărilor sectare de noapte. Îi asigurăm, că vor săvârși cea mai efectivă razie morală, prin sate și orașe.

Preotul: Ștefan R. Lungu.

**Reclama este sufletul
comerțului.**

Nr. 685/1930.

Comunicat Oficial.

Consiliul Central Bisericesc din București, cu adresa Nr. 840 din 29 Ianuarie a. c. ne comunică următoarele:

„Prin alipirea Ministerului de Culte la Ministerul de Instrucție, hotărâtă prin legea pentru organizarea Ministerelor, publicată în Monitorul Oficial Nr. 169/1929, o parte din atribuțiile celui Minister, și anume cele privitoare la serviciile de *Contencios* și *Tehnic*, au trecut dela 1 Ianuarie a. c. pe seama Consiliului Central Bisericesc.

În consecință sunteți rugat Prea Sfințite, să binevoiți a dispune să se aducă la cunoștință tuturor parohiilor din acea de Dumnezeu păzită Eparhie:

1. Toate lucrările de *Contencios* și *Tehnic*, în cazul când la centrul eparhial nu există atari servicii, se vor trimite în viitor prin Eparhie, Consiliului Central Bisericesc pentru examinare și aprobare.

2. Pentru procesele bisericilor ce sunt sau vor fi pendinte la Înalta Curte de Casație sau în fața altor instanțe judecătorești din București, Consiliul Central Bisericesc pune la dispoziția parohiilor, în mod gratuit, avocați pentru apărarea intereselor lor.

3. Pentru procesele parohiilor pendinte la Curțile de Apel din țară, la cerere Consiliul Central le poate pune la dispoziție un avocat, însă în afară de plata transportului pe C. F. R., Consiliul nu se obligă cu celelalte cheltuieli de deplasare, pe cari sunt obligate să le poarte partea interesată în proces.

4. Consultări juridice se dau în mod gratuit de către Contenciosul Consiliului Central, însă cei interesați să se adreseze din vreme, — cu cel puțin 15 zile înainte, — și nu în preajma termenului sorocit pentru judecare.

5. Tot în atari condițiuni parohiile pot face apel și se pot folosi de Serviciul Tehnic al Consiliului Central, pentru verificarea și recepționarea lucrărilor executate.

Arad, la 19 Februarie 1930.

† Grigorie,
episcop.

S'a descoperit turnul dela Ierichon?

Din Ierusalim se relatează: Expedițiunea arheologică, care sub conducerea profesorului Garstam se îndreptățește cu descoperiri în împrejurimile orașului Ierichon, a anunțat că a descoperit renumitul turn dela Ierichon. Turnul posedă ziduri construite din pietri arse și e de 4 metri de gros. Expedițiunea a descoperit și lucruri de olărie, cari provin din mileniul al doilea dinaintea lui Hristos.

Tradus din „*Temesvarer Zeitung*“ Nr. 35 din 13 Febr. 1930 de către

Nicolae Fizeșanu
protopop mil. ort. rom. în retr.

INFORMAȚIUNI

Personale. P. S. Sa părintele Episcop Grigorie a plecat Sâmbătă în 22 Febr. l. c. la București, pentru a rezolvi mai multe chestiuni de ordin oficios.

Parastas. Soc. stud. în teologie a luat parte, printr-o delegație de cinci studenți, la parastasul răposatului teolog Florian Gornic, din com. Iermata. Delegații au depus o frumoasă cunună de flori pe mormântul proaspăt al regretatului lor coleg.

Logodnă. Anunțăm cu plăcere logodna simpaticei Dșoare Elena, fiica preotului Ioan Giurgiu din Buhani, cu tânărul Ioan Iancu din Nădab, ales preot în Diecl.

Sincere felicitări cu doriri de bine.

Publicații recomandate oficios.

A apărut și se recomandă lucrarea „Convorbiri cu Dumnezeu și cu Oamenii“, de Costanzo Mignone, trad. din Italianește de P. C. Sa părintele Dr. Ioan Felea. Lucrarea cuprinde 57 meditații scurte și frumoase, cari merită să fie citite nu numai de preoți, ci și de creștinii noștri. Prețul: 80 Lei, exemplarul. Se poate procura dela traducător (București, Str. Radu Vodă nr. 24 bis.), ori prin Librăria diecezană.

Arad, 21 Februarie 1930.

† Grigorie
Episcop

Mulțumire publică.

Soc. stud. în teologie ține să-și exprime și pe această cale vtile sale mulțumiri tuturor acelor cari le-au dat concursul la scrierile aranjate în comunele Siria și Gh. oroc.

În special părintelui Tătar D-lui Mihaela dir. școlar și D-lui Ș. și Nicolae.

Horia Vlăduțu,
stud. t.-ol.

Biblioteca Preotului Ortodox.

Preoțimea noastră ortodoxă are prilejul să-și îmbogățească cunoștințele prin broșurile cari apar în *Biblioteca Preotului ortodox* de sub directa conducere a Prea Sfințitului Episcop Grigorie. În scurtă vreme dela apariția ei, această bibliotecă are deja sub tipar patru broșuri, tratând cele mai actuale probleme din domeniul pastorației, catehizației și misionarismului. Broșurile sunt următoarele:

1. Pastorația individuală și Colectivă.
2. Instrucțiuni cu privire la Administrarea Talnei Sf. Mărturisiri.
3. Misiunile religioase pentru popor.
4. Manual de Catehizare.

Se impune o cât mai intensivă propagandă ca nici un preot să nu rămână fără aceste broșuri, cari se tipăresc în număr redus de exemplare și dintre cari unele sunt aproape epuizate.

6-7

Parohii vacante.

Pentru îndeplinirea parohiei vacante din Păuliș, protopresbiteratul Radnei, în conformitate cu rezoluțiunea Ven. Consiliu Eparhial Nr. 640/1930, se deschide concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în organul eparhial.

Venitele parohiei sunt:

1. Uzufuctul unei sesiuni parohiale în extensiunea ei de azi și anume 27 jughere cad. pământ arabil, iar restul fânăț;
2. Stolele legale;
3. Intregirea de salariu dela stat, pentru care parohia nu garantează.

De locuință să va îngriji alesul pe cheltuiala sa.

Parohia e de clasa I.

Alesul va suporta toate impozitele după beneficiul parohial va provide învățământul catihetic la toate școlile, fără vr'o remunerație dela parohie.

Cererile de concurs, instruite cu documentele de calificare și despre eventualul serviciu și adresate Consiliului parohial din Păuliș, se vor înainta oficiului protopresbiterat din Radna, iar reflectanții se vor prezenta, cu observarea celor prevăzute în Regulamentul pentru parohii, în Sf. biserică din Păuliș, în vr'o Duminică ori sărbătoare, spre a dovedi destoinicia în rituale și oratorie.

Reflectanții din altă eparhie se pot prezenta în parohie, numai cu consenzul P. S. Sale Părintele Episcop eparhial.

Din ședința dela 16 Ianuarie 1930.

Consiliul parohial.

În înțelegere cu: Procopie Givulescu (ss) protopresbiter.

8-8

—□—

R. dactor responsabil: SIMION STANA.